

РЕШЕНИЕ

№ 279

гр. София, 17.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена А.а

Членове: Нели С. Маринова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Виктория Ив. Тодорова
като разгледа докладваното от Нели С. Маринова Въззивно гражданско дело
№ 20221100503291 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 20001493/07.01.2022 г., постановено по гр. д. № 47889/20 г. по описа на СРС, 41 състав, е отхвърлен предявения от В. Н. К. срещу „А..Бг“ ООД установителен иск с правна квалификация чл. 124, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 415 и чл. 422 ГПК във вр. с чл. 49 във вр. с чл. 45 ЗЗД за признаване за установено дължимостта на сумата от 1000 лв. – главница, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в разноски за заплатен адвокатски хонорар за правна защита и съдействие по изп. дело № 760/18 г. по описа на ЧСИ Г.Б. с рег. № 722 на КЧСИ и с район на действие – ОС – Враца, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 11.03.2020 г. по ч. гр. д. № 45541/19 г. по описа на СРС, 27 състав. С решението В. Н. К. е осъдена да заплати на „А..Бг“ ООД на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 360 лв., представляваща сторени в производството разноски за тази съдебна инстанция.

Подадена е въззивна жалба от В. Н. К. срещу решение № 20001493/07.01.2023 г., постановено по гр. д. № 47889/20 г. по описа на СРС,

41 състав. Твърди, че обжалваното решение е неправилно, тъй като е постановено в нарушение на материалния закон и е необосновано. Поддържа, че от събраните в първоинстанционното производство доказателства се установява, че са налице всички предпоставки за уважаване на иска с правно основание чл. 49 във вр. с чл. 45 ЗЗД – противоправно деяние, извършено от лице при или по повод на възложена му работа, настъпили вреди и причинно – следствена връзка между вредите и деянието. Посочва, че от събраните доказателства се установява наличието на противоправно деяние – образуване на изпълнително производство по изп. дело № 760/18 г. по описа на ЧСИ Г.Б. с район на действие – ОС – Враца, което е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 4 ГПК. Твърди, че безспорно установен е и факта на настъпване на вреди в патримониума на ищеца – от приложения в изпълнителното дело договор за правна защита и съдействие от 28.01.2019 г. е видно, че ищецът е заплатил на адв. М. С. възнаграждение за процесуално представителство по изп. дело № 760/18 г. по описа на ЧСИ Г.Б. в размер на сумата от 1 000 лв. Посочва, че се установява и наличието на причинно – следствена връзка - производството по изпълнителното дело е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 4 ГПК, тъй като с влязъл в сила съдебен акт е обезсилен актът, въз основа на който е издаден изпълнителният лист. Твърди, че тъй като вискателят по изпълнителното дело и ответник по делото – „А..Бг“ ООД е действал чрез пълномощник, то се установява и следващата предпоставка за уважаване на иска по чл. 49 ЗЗД – вредите да са произтекли от възложена работа. Счита, че изводът на съда, че вискателят е действал със съзнанието, че правото съществува, е погрешен. Твърди, че неправилно съдът е приел, че сигналът до РП – Козлодуй от 22.01.2019 г. е депозиран след получаване на поканата за доброволно изпълнение, поради което към 16.11.2018 г. дружеството не е било известно за твърденията на ищцата, че не е подписала запис на заповед. Поддържа, че първият момент, в който В. К. е узнала за водените срещу нея дела, е с получаването на поканата за доброволно изпълнение в началото на м. януари 2019 г., и от този момент е започнала да търси защита на правата си и едно от тези действия е подаването на жалба до РП – Козлодуй. Счита, че необосновано съдът е преценил дали е налице добросъвестност само на основание датите на документите, но без да цени съдържанието им. Твърди, че съдът не е отчетел и действията, които съдебният изпълнител е предприел по изп. дело № 760/18 г. по описа на ЧСИ

Г.Б. – едновременно с поканата за доброволно изпълнение съдебният изпълнител е възбранил имоти на длъжника и е наложил заповед за изпълнение на трудовото възнаграждение, в резултат на което е удържаната сумата от 3600 лв. Счита, че взыскателят по изпълнителното производство - ответник по делото дължи на длъжника – ищец по делото обезщетение в размер на всички разноски в изпълнителното производство. Иска се от съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение и вместо него да постанови друго решение, с което да уважи иска. Претендира разноски. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Въззиваемата страна – „А..Бг“ ООД е подал отговор на въззивната жалба в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК. Твърди, че в първоинстанционното производство ищцата не е доказала елементите от фактическия състав на иска по чл. 49 във вр. с чл. 45 ЗЗД. Поддържа, че ищецът не е доказал елемента „противоправност“ – нарушаване на чуждо абсолютно субективно право. Твърди, че подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, снабдяването с изпълнителен лист и образуването на изпълнително производство не представляват нарушаване на чуждо право. Поддържа, че недобросъвестни действия от страна на ответното дружество не са налице, а ответното дружество е действало в съответствие с „грижата на добрия стопанин“, защитавайки интереса си чрез заповедното производство. Твърди, че към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК и образуване на изпълнителното дело /16.11.2018 г./ ответното дружество не е имало информация за факти, които биха възпрепятствали изпълнението, и чието наличие би довело до незаконосъобразно поведение, нарушаващо правния порядък, и в частност правната сфера на въззивника. Поддържа, че ответното дружество не е упражнявало правата си превратно с цел увреждане на права или законни интереси на други лица. Счита, че тъй като не са доказани всички елементи от фактическия състав на иска по чл. 49 във вр. с чл. 45 ЗЗД, то съдът правилно е отхвърлил иска като неоснователен. Моли за потвърждаване на решението. Претендира разноски.

Софийски градски съд, след като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства съгласно разпоредбите на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 49 във вр. с чл. 45 ЗЗД.

Ищцата В. Н. К. твърди, че въз основа на заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК от ответното дружество „А..Бг“ ООД е образувано ч. гр. д. № 1445/18 г. по описа на РС – Козлодуй. Твърди, че заявлението е било уважено и е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист. Посочва, че въз основа на молба на ответното дружество е било образувано изп. дело № 760/18 г. по описа на ЧСИ Г.Б. с рег. № 722 на КЧСИ и с район на действие – ОС – Враца, като при образуването на изпълнителното дело вискателят поискал налагане на заповед върху трудовото ѝ възнаграждение и върху вземанията ѝ по банкови сметки. Твърди, че по образуваното изпълнително дело на ищцата ѝ се наложило да ползва адвокатска защита, като за целта сключила договор за правна защита и съдействие, по който заплатила адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. на адв. М. С. от АК – Враца на 28.01.2019 г. Соча, че с определение от 18.03.2019 г., постановено по ч. гр. д. № 1445/18 г. по описа на РС – Козлодуй, е била обезсилена заповедта за изпълнение, издадена по делото, като определението е влязло в сила на 02.04.2019 г. Твърди, че след влизане в сила на определението поискала прекратяване на изпълнителното производство и присъждане на разноси в размер на 1000 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение. Посочва, че с постановление от 17.05.2019 г. съдебният изпълнител е прекратил изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 4 ГПК, но отказал да присъди разноси, тъй като същите следвало да се търсят по съдебен ред. Соча, че постановлението е влязло в сила на 29.05.2019 г. Поддържа, че е претърпяла загуба в размер на 1000 лв. за заплатеното адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство. Твърди, че противоправното поведение на ответното дружество се изразявало в образуване на изпълнително дело и налагане на заповед на трудовото възнаграждение и банковите сметки на длъжника, в резултат на което от ищцата са удържани значителни суми, а впоследствие заповедта за изпълнение и изпълнителният лист са обезсилени, а изпълнителното производство – прекратено, като ответното дружество следва да отговаря за разноските, направени от ищцата в изпълнителното производство, тъй като при образуване на делото на ответното дружество е бил известен факта, че записът на заповед, въз основа на който дружеството

се е снабдило с изпълнителен лист, не е бил подписан от ищцата. Иска се от съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответното дружество, че дължи на ищцата сумата от 1000 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за правна защита и съдействие по изп. дело № 760/18 г. по описа на ЧСИ Г.Б. с рег. № 722 на КЧСИ и с район на действие – ОС – Враца, ведно със законната лихва, считано от 02.08.2019 г. до окончателното плащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 45541/19 г. по описа на СРС, 27 състав, поправена с разпореждане от 17.09.2021 г. Претендира разноски.

Ответникът – „А..Бг“ ООД е подал отговор на исковата молба в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК. Поддържа становището, че искът е недопустим, а по същество – неоснователен. Твърди, че въпросът за дължимостта на разноските следва да бъде разрешен от съдебния изпълнител, а при отказ на съдебния изпълнител да ги признае и наличието на съдебно решение, което да постановява липсата на легитимация на длъжника да обжалва това действие на съдебния изпълнител, то едва тогава ще бъде открит общия ред за обезщетение. Поддържа, че ищцата недобросъвестно го е лишила от възможността да направи възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Оспорва като завишен размера на претендираните разноски. Претендира разноски.

Не се спори между страните по делото, че въз основа на заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК от „А..Бг“ ООД срещу В. Н. К. е било образувано ч. гр. д. № 1445/18 г. по описа на РС – Козлодуй, по което е била издадена заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист срещу нея за заплащане на сумата от 11 952 лв. – главница, дължима по запис на заповед, издаден на 14.11.2017 г., ведно със законната лихва, считано от 02.10.2018 г. до окончателното плащане, както и направените разноски по делото – 240 лв. – държавна такса и 2000 лв. – адвокатско възнаграждение.

Въз основа на издадения изпълнителен лист по ч. гр. д. № 1445/18 г. по описа на РС – Козлодуй и по молба от вискателя „А..Бг“ ООД на 16.11.2018 г. е било образувано изп. дело № 760/18 г. по описа на ЧСИ Г.Б. с район на

действие – ОС – Враца. С молбата за образуване на изпълнителното дело взыскателят е поискал прилагането на следните изпълнителни способности – налагане на заповед върху трудовото възнаграждение на длъжника и върху вземанията по банковите й сметки. На 21.01.2019 г. на В. Н. К. е връчена покана за доброволно изпълнение по изпълнителното дело.

С постановление от 11.01.2019 г. ЧСИ Г.Б. е спрял изпълнителното производство по изп. дело № 760/18 г. на основание чл. 454, ал. 1 ГПК.

На 22.01.2019 г. В. Н. К. е подала жалба до РП – Козлодуй, в която твърди, че не е подписвала запис за заповед, въз основа на който е била издадена заповедта за изпълнение и изпълнителния лист по ч. гр. д. № 1445/18 г. по описа на РС – Козлодуй, че не е сключвала договор за заем с „А..Бг“ ООД, и че вероятно се касае за злоупотреба с лични данни.

С определение № 61/24.01.2019 г., постановено по ч. гр. д. № 1445/18 г. по описа на РС – Козлодуй, е прието възражението по чл. 414, ал. 2 ГПК от В. Н. К. срещу заповедта за изпълнение, издадена по ч. гр. д. № 1445/18 г. по описа на РС – Козлодуй, спряно е изпълнението на заповедта за изпълнение по ч. гр. д. № 1445/18 г. по описа на РС – Козлодуй на основание чл. 420, ал. 1 ГПК, и е указано на заявителя „А..Бг“ ООД, че в 1 – месечен срок може да предяви иск срещу длъжника по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК.

На 29.01.2019 г. длъжникът В. К. е представила по изп. дело № 760/18 г. по описа на ЧСИ Г.Б. пълномощно в полза на адв. М. С., ведно с договор за правна защита и съдействие от 28.01.2019 г., в който е посочен като предмет – процесуално представителство по изп. дело № 760/18 г. В договора е посочено, че е уговорено и заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв.

С влязло в сила на 02.04.2019 г. определение № 211/18.03.2019 г., постановено по ч. гр. д. № 1445/18 г. по описа на РС – Козлодуй, е обезсилена заповедта за изпълнение, издадена по делото, тъй като в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК не са представени от „А..Бг“ ООД доказателства за предявяване на иск.

С молба от 15.05.2019 г. длъжникът В. К. е поискала да бъде прекратено изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 4 ГПК и да й бъдат присъдени разноски в размер на 1000 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение на адв. С..

С постановление от 17.05.2019 г. ЧСИ Г.Б. е прекратил изпълнителното

производство по изп. дело № 760/18 г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 4 ГПК, и е отказал да присъди в полза на длъжника В. К. разноси в размер на 1000 лв. – за адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство. Постановлението в прекратителната му част е влязло в сила на 29.05.2019 г.

С молба с вх. № 7442/26.06.2019 г. длъжникът В. К. е оттеглила жалбата си срещу постановление от 17.05.2019 г. по изп. дело № 760/18 г. по описа на ЧСИ Г.Б. в частта, в която е отказано да й бъдат присъдени разноси за адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство.

При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от процесуално легитимирана страна срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че решението е валидно и допустимо. Правилно първоинстанционният съд е приел, че предявеният иск по чл. 49 във вр. с чл. 45 ЗЗД за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в разноси за адвокатско възнаграждение, платено от длъжника в изпълнителното производство, е допустим. В т. 2 от Тълкувателно решение № 3/17 г. по тълк. дело № 3/15 г. на ОСГТК на ВКС е дадено задължително тълкуване, че на обжалване по реда на чл. 435, ал. 2 ГПК подлежи всеки акт на съдебния изпълнител, в който се определя размера на задължението на длъжника за разноските по изпълнението. В случая се касае за различна хипотеза – за разноси по изпълнението, сторени от длъжника, когато те не са за негова сметка, и даденото в т. 2 от ТР № 3/17 г. на ОСГТК на ВКС разяснение, не е приложимо. Но дори и да се приеме, че под израза „разноси по изпълнението“, употребен в разпоредбата на чл. 435, ал. 2, т. 7 ГПК, се разбират и разноските, сторени от длъжника, които не са негова сметка /по арг. от чл. 79, ал. 1 ГПК/, и в този случай актът на съдебния изпълнител да може да се обжалва по реда на чл. 435, ал. 2 ГПК, то това не изключва

правото на иск за обезщетение за имуществени вреди по общия исков ред.

Първоинстанционният съд не е допуснал нарушение на императивни материалноправни норми. Решението е и правилно, като въззивният съд препраща към мотивите му на основание чл. 272 ГПК.

Във връзка с доводите, изложени във въззивната жалба по отношение на правилността на решението, въззивният съд намира следното:

С доклада по делото първоинстанционният съд правилно е разпределил доказателствената тежест по иска с правно основание чл. 49 във вр. с чл. 45 ЗЗД, като е указал, че в тежест на ищеца е да докаже: противоправно поведение на служители на ответника /действие или бездействие/, в причинна връзка с което да са настъпили имуществени вреди за ищеца, като вредите да настъпили при или по повод извършване на възложена работа на служители на ответника.

В случая, твърденията на ищцата, изложени в исковата молба и уточняващите молби към нея, с оглед на които се иска да бъде ангажирана гаранционно – обезпечителната отговорност на ответното дружество за направените разноски за адвокатско възнаграждение от ищцата в изпълнителното производство, са свързани с това, че е налице противоправно поведение на служители на ответното дружество, които са образували изпълнително дело срещу нея за заплащане на парични вземания, поискали са налагане на заповор върху трудовото ѝ възнаграждение и банковите ѝ сметки, в резултат на което са ѝ били удържани значителни суми, като впоследствие заповедта за изпълнение и изпълнителният лист са обезсилени, а изпълнителното производство – прекратено, като при образуване на изпълнителното дело на ответното дружество е бил известен факта, че записът на заповед, въз основа на който дружеството се е снабдило с изпълнителен лист, не е бил подписан от ищцата.

Съгласно константната съдебна практика на ВКС /Решение № 257/14.07.2011 г. по гр. д. № 1149/09 г., IV г. о. на ВКС/ законодателят не изключва правото на обезщетение за вреди, причинени от неоснователна или недобросъвестно потърсена защита на субективни материални права чрез изпълнително, исково и обезпечително производство.

В Решение № 189/20.06.2014 г., постановено по гр. д. № 5193/13 г., IV г. о. на ВКС, е разяснено, че „предявяването на иск поначало е правомерно.

Това обаче не изключва възможността от злоупотреба, както с правото на иск, така и с всяко друго съдопроизводствено действие. Последиците от такава злоупотреба са уредени в чл. 3 ГПК. Злоупотребата с право е противоправна, тя е налице, когато правото се упражнява недобросъвестно – за да бъдат увредени права и законни интереси на други /чл. 57, ал. 2 от Конституцията/, но също и в противоречие с интересите на обществото /чл. 8, ал. 2 ЗЗД/.

Дадените по – горе разрешения в практиката на ВКС относно възможността да се претендира обезщетение за имуществени вреди по общия исков ред при твърдения за злоупотреба с право са приложими и за изпълнителното производство.

В случая, от съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства не се установява наличието на противоправно деяние /недобросъвестност/ от страна на служители на ответното дружество при подаването на молба за образуване на изпълнително дело от 16.11.2018 г. срещу ищцата въз основа на изпълнителния лист, издаден по допуснатото незабавно изпълнение на заповедта за изпълнение по чл. 417 ГПК, издадена по ч. гр. д. № 1445/18 г. по описа на РС – Козлодуй.

За да е налице недобросъвестност /злоупотреба с право/, следва правото да се иска принудително изпълнение да е упражнено, за да бъдат увредени права и законни интереси на други /чл. 57, ал. 2 от Конституцията/, или в противоречие с интересите на обществото /чл. 8, ал. 2 ЗЗД/. В този смисъл е Решение № 189/20.06.2014 г., постановено по гр. д. № 5193/13 г., IV г. о. на ВКС.

В случая вискателят „А..Бг“ ООД е подал молба за образуване на изпълнително дело със съзнанието, че защитава свое съществуващо субективно право на принудително изпълнение. Към датата на образуване на изпълнителното дело /16.11.2018 г./ на ответното дружество не са били известни твърденията на ищцата, изложени в жалбата ѝ от 22.01.2019 г. до РП – Козлодуй, че не е подписвала запис за заповед, въз основа на който е била издадена заповедта за изпълнение и изпълнителния лист по ч. гр. д. № 1445/18 г. по описа на РС – Козлодуй, и че вероятно се касае за злоупотреба с лични данни. Ето защо, съдът приема, че правото на принудително изпълнение е упражнено добросъвестно – със съзнанието, че то съществува.

Доколкото не се установява наличието на противоправно деяние

/недобросъвестност при упражняване на правото на принудително изпълнение/ като елемент от фактическия състав на иска с правно основание чл. 49 във вр. с чл. 45 ЗЗД, то предявеният иск следва да се отхвърли като неоснователен.

Поради съвпадение в крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд решение № 20001493/07.01.2022 г., постановено по гр. д. № 47889/20 г. по описа на СРС, 41 състав, следва да бъде потвърдено като правилно.

По разноските във въззивното производство:

Възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК, направено от въззивницата, е неоснователно. Уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение от въззиваемия за въззивното производство е в размер на 360 лв. с ДДС /300 лв. без ДДС/ и същото не надвишава минималните размери на адвокатските възнаграждения, определени по реда на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в приложимата редакция преди изм. с ДВ, бр. 88/04.11.2022 г./.

Предвид изхода на спора въззивницата следва да бъде осъдена да заплати на въззиваемия сумата от 360 лв. с ДДС, представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20001493/07.01.2022 г., постановено по гр. д. № 47889/20 г. по описа на СРС, 41 състав.

ОСЪЖДА В. Н. К., ЕГН: *****, с адрес: гр. *****, да заплати на „А..Бг“ ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. „*****, ул. „*****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 360 лв. с ДДС, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____